

[Poznámka vydavatele: Díly 1-6 pocházejí z takzvaného Remanova rukopisu, jenž je umístěn v císařské knihovně. Jedná se o přepis dřívějších fragmentů, které na počátku druhého věku shromáždil neznámý učenec. Další zdroje těchto fragmentů bohužel nejsou známy, ale některé z nich se zdají být ze stejného období (a možná i ze stejného rukopisu). Ohledně datování těchto šesti fragmentů zatím neexistuje žádná odborná shoda a následující text se ji ani nesnaží najít.]

říká se, že na svět přišel jako padomský, tedy ze Sithisu a všech sil změny uvnitř něj. Pátej z Novejch Zubů a spousta dalších ale tvrdí, že pod Pelinalovým hvězdným brněním je hrudník, v němž není nic, jen jedna velká díra bez srdce a v ní jen rudý hněv vytvarovaný do tvaru démantu, jenž zpívá jako šílený drak. A právě to je prý důkazem, že je Pelinal jen ozvěnou mýtů a že kam šlápne, tam jsou i obrysy prvotního nutkání. Pelinala však nic z toho nezajímalo a zabil každého, kdo s podobnou božskou logikou začal, všechny až na spravedlivou Perrif, které řekl, "Čin je více než mluva, neboť slova bez úsilí jsou jen slepými svědky." Když pak vojáci, kteří jej slyšeli, oněměli údivem, zasmál se, švihl svým mečem a vyběhl do Kynina deště pobíjet jejich ayleidské vězňatele s křikem: "Ó, Aka, dělám to pro naše sdílené šílenství! Dívám se na tebe, jak se díváš, že se na tebe dívám! Umaril nás odvážně vyzval, neboť takového jsme jej stvořili!" [A právě během] těchto záchvatů hněvu a řečí, které nedávaly smysl, Pelinal upadal do Šílenství, během něhož byly celé lány země pohlceny božským běsněním, aby se pak staly Nicotou, a Alessia se vždycky musela modlit o pomoc k bohům, aby společně zasáhli jako jeden a konejšili Bílého vichra tak dlouho, než z jeho vůle vyprchá touha zničit naprosto celý svět. A Garid z kmene Ge toto Šílenství jednou z dálky viděl, a když se Bílý víchr konečně upokojil, podal mu pohár s nápojem a zeptal se jej, co při takovém stavu cítí. "Je to jak sen, který již nepotřebuje svého snílka," odvětil Pelinal.